

קונלה והפייה היפה

"עם מי אתה מדבר, בני?" שאל המלך. והעלמה ענתה: "קונלה מדבר עם עלמה צעירה ויפה, שלא מחכה לה מוות ולא זקנה. אני אוהבת את קונלה, ואני קוראת לו לבוא לערבות האושר, מוי-מל, שם שולט המלך בודאג, ולא היו תלונות או צרות בכל הארץ הזו מאז שהוא מולך. בוא איתי, קונלה בעל שער האש, אדמוני כמו השחר. כתר הפייות ממתין לפניך היפים, וצורה מלכותית. בוא והיופי שלך וצעירותך לא ידעכו לעולם, עד בואו האיום של יום הדין."

המלך נבהל מאוד מדבריה של העלמה, אותם שמע, למרות שלא יכול היה לראותה. לכן הוא קרא לדרויד שלו, בשם קורען.

"הו קורען בעל השבעות רבות" אמר "ובעל מגיה חזקה, עזור לי. המשימה הזו גדולה מדי לכישורים שלי, ועצומה מכל שנפל עלי מאז שלקחתי על עצמי את המלכות. הנה באה עלמה לא-נראית ובכוחה רוצה לקחת ממני את בני היקר והיפה. אם לא תסייע לי, הוא יילקח המלך בתחבולות וכוחות הכישוף של האישה.

קורען הדרויד קם מיד והתחיל לשיר השבעות אל המקום ממנו נשמע הקול של העלמה. ואיש לא שמע יותר את קולה, וגם קונלה לא יכול היה

קונלה בעל שערות אש היה בנו של לקון בן מאה הקרבות. יום אחד הוא עמד ליד אביו על גבעת אוסנה, כשראה עלמה מלובשת בבגד מוזר, הולכת לקראתו.

"מאין באת, עלמתי?" שאל קונלה.

"באתי מערבות חיי הנצח" אמרה "שם איפה שאין מוות או חטא. אצלנו חג מתמיד ואין לנו צורך בכל עזרה כדי לשמוח. ואין בינינו מריבות. וכיוון שבתים שלנו בגבעות ירוקות, העם קורא לנו 'אנשי הגבעות'."

המלך וכל אלה סביבו השתוממו מאוד כששמעו קול אך לא ראו מי המדבר. כי מלבד קונלה איש לא יכול היה לראות את העלמה.

לראותה יותר. אך כשהיא נעלמה, זרקה לקונלה
תפוח.

במשך כל החודש קונלה לא אכל ולא שתה דבר,
מלבד נגיסות בתפוח זה. אך ככל שנגס בו, כך הוא
התמלא שוב ונשמר שלם. וכל אותו הזמן תשוקה
גדולה בערה בקונלה לאותה העלמה.

ביום האחרון של החודש קונלה עמד לצדו של
המלך במישור ארקונין ושוב ראה את העלמה והיא
שוב דיברה אליו.

"זהו מעמד נהדר בו הנך מחזיק, קונלה, בין בעלי
החיים הקצרים, הממתינים ליום המוות. אך עם
החיים, החי מתמיד, מבקש ומתחנן שתבוא
למזו-מל, ערבות האושר, כי הם למדו להכירך,
כשראו אתך בין יקירך."
כשהמלך לקון שמע את קולה של העלמה, קרא מיד
לאנשיו ואמר: "קראו לדרויד קורען, כי חזר לה כוח
הדיבור."

אך העלמה אמרה: "הו לקון העצום, לוחם מאה
הקרבות, כוחו של הדרויד אינו נחשב, לא מכבדים
אותו בארץ המאוכלסת בישרים כה רבים. כשיגיע
הצדק, הוא יבטל את ההשבעות המגיות של
הדרוידים, הבאות מפיהם של דמונים כוזבים."
המלך הרגיש פתאום שמאז בוא העלמה הבן שלו,
קונלה, לא עונה לאיש שמדבר אליו. ואז לקון בן
מאה הקרבות אמר לו: "האם הנך מחשיב מה
שאישה זו אומרת, בני?"
"קשה לי מאוד" ענה קונלה "אהבתי את עמי מעל
הכל, אך אני מרגיש תשוקה רבה לעלמה זו."

כששמעה זאת העלמה, היא ענתה ואמרה: "אפילו האוקיינוס אינו חזק כמו גלי התשוקה שלך. באו איתי בקורג שלי, בסירת הבדולח הנוצץ. בקרוב נגיע למלכות בודאג. אמנם השמש תשקע בקרוב, אך נוכל להגיע לשם עוד לפני חושך. יש עוד ארץ אחרת, שווה את המסע, ארץ שמחה לכל אלה ששואפים אליה. רק נשים ועלמות חיות שם. אם תרצה, נוכל לחפש אותה ולחיות שם לבדנו, ביחד באושר."

כשהעלמה סיימה את דבריה קונלה רץ מיד וקפץ לתוך הקורג, סירת הבדולח הנוצץ. ואז כולם, המלך ואנשי החצר, יכלו לראות אותם מפליגים בים הבהיר לכוון השמש. הלאה והלאה הפליגו קונלה ועלמת הפייות בים, עד שנעלמו מהעיניים, ולא ראו אותם יותר, ולא ידעו לאן הם הגיעו.